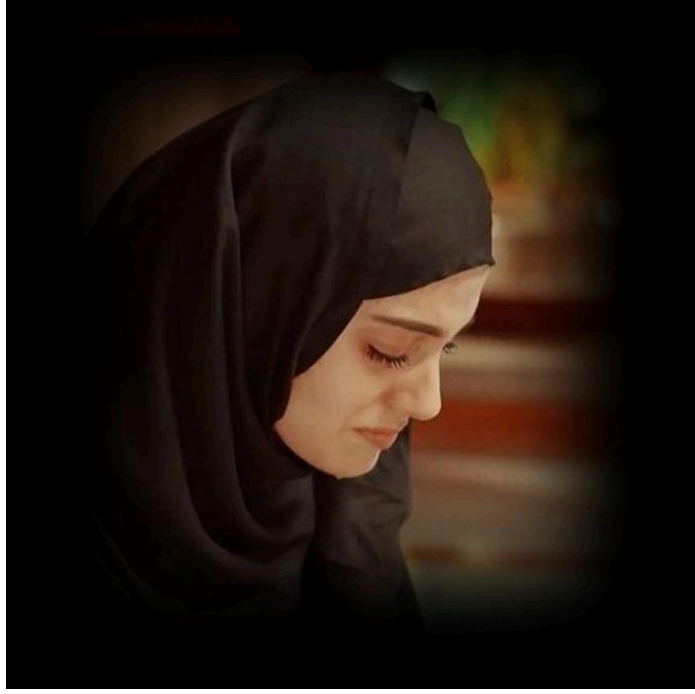

Loş Sokaklar

– redfer · 02 Mart 2025

Peygamberimiz H.Muhammad Mustafa (s.a.v)in hatırasına ithafen
Hayat hikayesinin 105.bölümü

kaçamaz insan
başkalarına dokunan acılar ona da dokunur
kaçılmaz olur
başkalarının sevinçleri de sevinci olur
en uzak köşelerdeki
en küçük mutluluklar bulaşır ellerine

kuştüyünden yastıkları olur
kanadı kırık kuşların yeniden cıvıdamasıyla
yuvaya dönen her ceylan yavrusu haberi
evine taşır insanı
hiç gitmeyeceği şehirlerde
hiç tanımadığı sokakları
pürneşe adımlar insan

hiç bilmediği pencere önlerinde

açılan rengarenk çiçekler insanın sevincidir
saksılara dökülen sular
önce onun yüreğini serinletir
hiç uğrayamayacağı odalarda
hiç tanıyamayacağı
tanısa bile belki hiç sevemeyeceği
sevse bile
belki ilgilenemeyeceği insanların huzuru
insanın kalbinde göllenir
yüreğinin loş sokakları
başkalarının mutluluklarıyla daralır
ve genişler

kaçamaz insan
kapıları açıktır ötekilere
kapatamaz gözeneklerini dışarıya
alışı vardır
verişi vardır
umursamaz değildir
kalın kabuklarla sarıp sarmalayamaz kendini
kendi olarak var oldukça
her yerine çizikler atar yeryüzünün kıpırtıları
eksilmeler çoğalmalar
ölümler kalımlar
kurtulmalar yitmeler nabzına yürür
damarlarını doldurur insanın

bana nelerin soğuk duvarlarına
hapsetmeye kalksa bile kendini
her aynaya baktığında gözlerinden utanır
bahanelerin siperine girip
sorumluluğunu unutmak istese de
yakalanır acılara
sobelenir utancına

utanır insan gözlerinden
aynada kendine bakan adamı
tutar yakasından sessizce
bağırıp çağırılmaz ama

hesap sorar gizlice
ya saklar yüzünü aynadaki adamdan
ya gel-geç hazların makyajıyla
avutur nefsinin bir süreliğine
ama bir süreliğine
sonra yine utanır

ki utanabiliyor olması bile iyi haberdir
ya hiç utanamasa idi
ya vicdanıyla sıcak temasını hepten kaybetseydi
vicdanının itirazını susturacak denli
sağırlaşanların düştüğü yalnızlık kuyusuna
kimse el uzatmasaydı
uzatsa bile uzanan eli bulamasa idi
yazık değil miydi
geçip giden o koca ömre

kibrini kibrinin çuvalında unutup da
elini kolunu bağlayanlara ne demeli
başkalarını rahatsız etmesi bile
kendisini rahatsız edemeyecek kadar
zulmün karanlığında yitmişler
ne kadar acınasıdır
kim bilir.

başkalarını görmeyen insan insansızlaşır
komşusunu dert edinemeyenin kalbi sokaksızlaşır
şefkatini dışarı taşırmayan insan kalpsizleşir
ötekilerin varlığını hesaba katmayan insan
kendine yabancılaşır
kendinden öte uzanamayan insanın
varlığı azalır

başkasına hayrı dokunmayınca
kendine de hayırsızlaşır
dediğince alemlere rahmet peygamberi
insanların en hayırlısı, insanlara faydalı olandır.
o çizgileri görmeyeli çok oldu
o çizgileri çizmeyenler

çizildiğini bilmeyenler
çizmesini bilmeyenler
bin ömür geçse de o çizgilere göre
hizalamayacaklar kendilerini

kumlar üstüne çizildi o çizgiler
kumlar gibi tozup duran
uçarı bir ömrün sınırları bilinsin diye
çölde çizildi
çöl gibi uçsuz bucaksız hayallerin ayağına
takılınsınlar diye
yürüdükçe bitmeyecek
yaklaştıkça kaçmayacak
emel ufkunun eşiğinde nöbet tutsunlar diye

sonsuz çölün ortasında
dört çizginin çevrelediği o daracık alana
akıverdi bakanların gözleri
ve gönülleri...
bakacak başka yer yoktu ki

sanki alemin tüm yıldızları düşmüş
ufuktaki güneşlerin hepsi batmış gibi
o daracık yerden emmek ister gibiydiler
gönüllerinin sürurunu.
çizen öyle biriydi ki
onun çizgisini aşana
çizgisinin dışına taşana kurtuluş yoktu

çizen öyle biriydi ki
onun işaret ettiği alan dışında varlık yoktu
onun işaret ettiği yerin dışında mutluluk bulunamazdı
onun bulunduğu halin dışında huzur aranamazdı
çünkü Allah'ın resulü (sav) ... çizdi

kare biçiminde bir şekildi
aslında çizgi kendisiydi
onun sayesinde hizaya geldi çizgilerin hepsi
onun avuçlarında doğruldu eğrilerin hepsi

onun dilinin ucuna kořtu
dağınık noktaların cümləsi
öylece bir çizgide buluştu

onun dudađına deđen hecelerle biçimlendi
biçimlerin bin türlüřü
çizgilerin hepsi çizgisini ona borçlu
öyle bir çizgi o
tarihi ortasından kesen çizgi
zamanın akışını yumuşacık bir dokunuşla bölüveren
eşsiz bir elmas bıçak gibi sözleri
berisindeki zifiri cahilliđi bitiren
sonrasında sonsuz mutlulukları
bitimsiz huzurları
başlatan kutlu sesiydi

istemekti
elde etmek istediđimiz her sonucu
Yaratıcı'nın belirlediği sonuca iliklemeği
mesela meyveyi ağaç dikerek istenirdi
rızaıa riayet ederek istenirdi

yağmursuzluktan canı yanmış herkesin
sesi istemeye yatkındır
yağmura ihtiyacını olan her garibin
sözü Rabbine yakındır

insanın saflığına
yağmurun berraklığına
duanın duruluđuna
yakarışın çocuksuluğuna sığınıp
yerden göğe yağın
biricik yağmura ihtiyacı vardı insanın

istemek en büyük hasattır
eşsiz güzellikte bir farkındalıktır
yađmura ihtiyaç
en çok fark edilen anda
yađmuru yađdırana ihtiyaç

içtenlikle itiraftır
isterken insan
Yaratıcısına yönelir
sahibine seslenir

incitmesiz bir lütuf
şiirsel bir eğiliş
sessiz ve manalı
gecenin en تنها anında
unutulmuş loş sokaklarında
bir merhamet fısıltısıdır istemek

*

peygamberimiz (a.s.m.) dini ve daveti umumidir
hitabı, bütün insanlığıdır
diğer peygamberler gibi bir kavme
bir kabileye, bir millete veya bir bölgeye münhasır değildir

Cenab-ı Hak, bir çok ayet-i kerimede
bu hususu beyan buyurmuştur
'de ki: ey insanlar ben sizin hepinize
göklerin ve yerin sahibi olan Allah'ın
gönderdiği peygamberim...'

hudeybiye sulhü sonrası en müsait bir zamandı
anlaşma gereğince on yıl harp yapılmayacaktı
hicretin 7. senesi, muharrem ayı idi
peygamber efendimiz,
bir gün ashab-ı kiramı toplayarak şöyle buyurdu

Allah, beni bütün insanlara rahmet olarak gönderdi
islami yayma hususunda bana yardımcı olun
havarilerin meryem oğlu isa'ya muhalefetleri gibi
siz de bana karşı muhalefette bulunmayın

sahabiler
ya resulallah, biz sana bu hususta yardımcı olacağız
bizi arzu ettiğın yere gönder dediler
resul-i kibriya efendimiz

islama davet maksadıyla ashabından

rum kayseri heraklius'a
habeş necaşisi ashame'ye
iran kisrası hüsrev perviz'e
mısır fıravunu mukavkıs'a,
yemame valisi havza bin ali'ye
gassan meliki haris bin ebi şemir'e
elçiler bir gönderdi

gönderilen elçinin hepsi de
gönderildikleri memleketlerin dillerini biliyorlardı
mektupları yazdığı sırada, sahabiler
hükümdarların mühürsüz mektup okumadıklarını bildirince
resul-i ekrem efendimiz
gümüşten bir mühür üzerine
alt alta gelmek suretiyle
şu şekilde imzasını da yazdırdı

Allah
resul
muhammed

kainatın efendisi bu yüzüğünü vefatına kadar takmıştır
vefatından sonra sırasıyla
islamın halifeleri takmışlardır
hz. osman'ın elinden eris kuyusuna düşerek kaybolmuştur
kuyunun bütün suyu çektirildiği halde
bir türlü bulunamamıştır

hicretin 7. senesi, muharrem ayı
resul-i kibriya efendimiz
ashabdan dihye bin halife el-kelbi'ye de
bir mektup vererek ona da rum kayseri heraklius'u
islama davet etmek üzere, göndermişti

mektup şu mealdeydi
bismillahirrahmanirrahim
resulullah muhammed'den

rum'un büyüğü hirakl'e

hidayet yoluna tabi olanlara selam olsun
bundan sonra, ey rum milletinin büyüğü
seni islama davet ediyorum
müslüman ol ki, selamette bulunasın
müslüman ol ki, Allah senin ecrini iki kat versin
eğer bu davetimi kabul etmezsen
yoksul çiftçilerin, bütün tebaanın günahı
senin boynunadır

'de ki, ey kitap ehli olan hıristiyanlar ve yahudiler
sizinle bizim aramızda müşterek bir söze gelin
Allah'tan başkasına ibadet etmeyelim
O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım
Allah'ı bırakıp da birbirimizi rab edinmeyelim
eğer onlar yüz çevirirlerse, siz deyin ki,
şahid olun, biz müslümanlarız...'

dihye (r.a.), rum hükümdarı heraklius'a
resulullahın mübarek mektubunu ulaştırdı
mektup okunurken,
hükümdarın alnında ter damlaları boncuk boncuktu

süleyman eygamberden sonra, ben böyle
bismillahirrahmanirrahim diye
başlayan bir mektup görmedim.
dedikten sonra
mektubu öpüp başına koydu

heraklius, etrafına
peygamber olduğunu söyleyen şu kişinin
kavminden buralarda kimse yok mudur diye sordu
o sırada ticâret münasebetleriyle ebu süfyan
kureyş'ten bazı adamlarla şam'da bulunuyordu
onu arkadaşlarıyla alıp
şam'da bulunan kayserin huzuruna getirdiler

ebu süfyan şöyle anlatır

hirakl'in huzuruna girdik
bizleri önüne oturttu ve tercüman vasıtasıyla
peygamber olduğunu söyleyen bu zata
neseben en yakın hanginizdir diye sordu
neseben en yakınları benim dedim.
beni önüne oturtular
arkadaşlarımı da arkama

hükümdarla, ebu süfyan arasında
sorulu cevaplı şu konuşma geçti
sizin içinizde, onun nesebi nasıldır
içimizde onun nesebi pek büyüktür
eccadı içinde bir melik var mıdır
hayır...

peygamberlikten evvel,
onu hiçbir yalan ile ittiham ettiniz mi
hayır...
ona kimler tabi oluyor
halkın ileri gelenleri mi, yoksa fakir kimseler mi
daha çok halkın zayıf ve fakirleri tabi oluyor

ona uyanlar artıyor mu, yoksa eksiliyor mu
eksilmiyor, bilakis artıyorlar
onlardan, onun dinine girdikten sonra
beğenmeyip dininden dönen var mı
hayır, yoktur.

kendisinin hiç sözünde durmadığı
ahdini bozduğu vaki midir
hayır...
biz şimdi onunla bir müddet için
çarpışmayı bırakarak muahede yapmış bulunuyoruz
bu müddet içinde ne yapacağını bilmiyoruz
bu yoldaki ahdini bozmasından korkuyoruz

onunla hiç harp ettiniz mi
evet...
yaptığınız savaşlar nasıl neticelendi

harp hali aramızda nöbet nöbet olur
bazen o bize zarar verir, bazen biz ona

sizden, ondan önce peygamberlik iddiasında bulunmuş
bir kimse var mıdır
hayır, yoktur...

o, size neler emrediyor
yalnız bir Allah'a ibadet etmeyi
ona hiçbir şeyi ortak koşmamayı emrediyor
atalarımızın tapmış buldukları şeylerden de
bizi nehyediyor

namaz kılmayı, doğru olmayı
kimsesiz ve fakirlere sadaka vermeyi
haram olan şeylerden sakınmayı
ahdinde durmayı
emaneti sahibine vermeyi
akrabalarla ilgilenmeyi
onları görüp gözetmeyi emrediyor

heraklius sonra
ebu süfyan'a şöyle dedi
nesebini sordum
içinizde yüksek nesep sahibi olduğunu beyan ettin
peygamberler de zaten böyle kavimlerinin
en soyluları içinden seçilip gönderilirler

ben babaları ve dedeleri içinde
bir melik gelip gelmediğini sordum
sen hayır yok dedin
eğer babalarından, dedelerinden bir melik olsaydı
babalarının mülkünü geri isteyen bir kimsedir
diye hükmederdim

ben peygamberlik iddiasında
ondan önce içinizde bulunanın olup olmadığını sordum
hayır, yoktur diye cevap verdin
eğer, ondan önce bu sözü söyleyen biri olsaydı

bu da belki kendisinden önce
söylenmiş bulunan bir söze
ittiba etmek istemiş bir kimsedir diye düşünürdüm

ben, ona kimlerin tabi olduklarını sordum
sen, ona tabi olanlar halkın zayıflarıdır dedin
peygamberlere tabi olanlar da
hep zaten öyle olurlar

ben peygamberlik davasında bulunmadan evvel
onun bir yalan söylemiş olup olmadığını sordum
sen, hayır dedin
ben ise, kati olarak bilmekteyim ki
insanlara karşı yalan söylemeyi
irtikap etmemiş bir kimse
Allah'a karşı da yalan söylemez

ben, onun dinine girdikten sonra
beğenmeyip dininden geri dönenler var mıdır
diye sordum
buna da hayır cevabını verdin
iman da böyledir
imanın icabı olan iç ferahlık ve neşe
kalbe karışıp kökleşince böyle olur

onlar artıyor mu, yoksa eksiliyor mu
soruma sen artıyorlar dedin
iman keyfiyeti tamamlanıncaya kadar
hep bu minval üzere gider

ben, onunla hiç savaştınız mı diye sordum
sen, savaştığınızı, savaş neticesinin
nöbet nöbet değiştiğini
bazen onun size,
bazen sizin ona zarar verdiğinizi söyledin
zaten diğer peygamberler de hep böyledir
onlar belalara uğratılırlar
sonra da güzel ve makbul akıbet onların olur

ben, o zat ahidini bozar mı diye sordum
sen, sözünü tutar dedin
peygamberlerin hali budur
hiç bir zaman verdikleri sözde durmamazlık etmezler

ben, o size neler emrediyor diye sordum
sen, onun Allahü tealaya ibadet etmeyi
O'na hiçbir şeyi
eş ve ortak koşmamayı size emrettiğini söyledin
bütün bu anlattıkların peygamberlerin vasıflarıdır

eğer o zat hakkında
bu söylediklerinin hepsi doğru ise
şüphesiz o bir peygamberdir
bende, bir peygamberin çıkacağını biliyordum
sizden çıkacağını tahmin etmezdim

bu konuşmadan sonra
heraklius açıkça şöyle dedi
eğer, onun yanına gidebileceğim mümkün olsaydı
kendisiyle buluşmak üzere her türlü zahmete katlanırdım
yanında olsaydım, hizmet ederek, ayaklarını yıkardım
yemin ederek söylüyorum ki
onun mülkü, iktidarı
şu ayaklarımın altında bulunan yerlere
muhakkak gelip ulaşacaktır

bu sözlere muhatap olan ebu süfyan'ı
bir korku ve telaş sardı
dışarı çıkıp arkadaşlarına
ibni ebi kebşe'nin işi
gerçekten gittikçe büyüyo.
şu muhakkak ki,
benu asfar hükümdarı bile
ondan korkmaktadır

rum hükümdarı heraklius
artık beklenen peygamberin
efendimiz hz. muhammed (a.s.m.) olduğu

kesin kanatına varmıştı
iman ettiği halde dünya saltanatı için
imanını gizli tutma yolunu tercih ettiği söylenir

heraklius,
hz. resulullahın elçisi dihye'ye (r.a.)
hıristiyan alimlerinin biri uskuf aağatır'a
gitmesini tavsiye etti
ayrıca ona vermek üzere bir de mektup yazdı
dihye (r.a.), mektubu alıp
heraklius'un yanından ayrıldı

hz. dihye,
heraklius'un efendimize (asm) yazdığı mektup
birçok hediyelerle medine'ye doğru hareket etti
medine'ye varan hz. dihye
resul-i ekrem (asm) huzuruna çıktı
olup bitenleri ,
başından geçenleri anlattıktan sonra
heraklius'un mektubunu verdi

mektupta şunlar yazılı idi
isa'nın müjdelemiş olduğu Allah'ın
resulü muhammed'e,
rum hükümdarı kayser tarafından

elçin mektubunla bana geldi
şehadet ederim ki, sen Allah'ın resulüsün
biz, seni zaten yanımızdaki incil'de yazılı bulmuştuk
isa bin meryem, seni müjdelemişti
rumları, sana imana davet ettimse de
yanaşmadılar, kaçındılar

onlar, beni dinleselerdi
kendileri için şüphesiz hayırlı olurdu
ben, senin yanında bulunup,
sana hizmet etmeyi, senin ayaklarını yıkamayı
ne kadar arzu ederdim

mektup okunup bitince
resul-i kibriya efendimiz (asm) şöyle buyurdu
mektubum yanlarında buldukça
onların saltanatı devam edecektir

resul-i ekremin elçisi ve davetini
son derece güzel karşılayan heraklius
kendisine gelen İslâma dâvet mektubunu da
atlas bir ipeğe sararak,
derin saygısının bir tezahürü olarak,
altın bir borunun içine koyup sakladı.

rum hükümdarları katında nesilden nesile
intikal edegelen bu mübarek mektubu
alfons bin ferdinand'ın tuleytula üzerine yürüyüp
endülüs beldelerinden
birçok yerleri eline geçirdiği
H. 464 tarihe kadar
onun yanında bulundu
ondan da torunlarına intikal etti

redfer